

Devätnásta nedeľa v období cez rok C

Lk 12, 32 – 48

7. augusta 2022

Milé sestry a bratia v Kristovi

My kresťania sa cítime v dnešnom svete zneistení. Uvedomujeme si, že mnoho ľudí dnes Ježiša Krista nepozná, alebo im je ľahostajný. Dokonca aj v Európe, ktorá bola kedysi úplne kresťanská dnes počty kresťanov klesajú. Aj my sa preto cítime niekedy ako malé stádo: svet si dnes ide vlastnou cestou, podľa svojich predstáv, disponuje vlastnou mocou vedy a techniky, okrem toho má v rukách ekonomiku a propagandu. Mnohí kresťania sú z toho dnes znechutení, niektorí hľadajú útechu u rôznych falošných mesiášov.

Dnes nás napriek tomu evanjelium slovami Ježiša vyzýva, aby sme sa nebáli, aby sme sa napriek všetkému snažili žiť z ducha, snažili o zmysluplný život. Veď nebeskému Otcovi sa zapáčilo dať nám svoje kráľovstvo. Ale zároveň nás evanjelium dnes aj varuje: komu sa viac zverilo, od toho sa bude aj viac vyžadovať. Tieto slová nie sú určené len radikálne žijúcim mníchom a rehoľníkom, naopak sú určené aj nám obyčajným kresťanom, ktorí žijeme vo svete. A sú aktuálne osobitne v dnešnej situácii.

My kresťania sa snažíme uchrániť múdrosť spred dvoch tisícročí – múdrosť evanjelia. Zatiaľ čo svet hovorí o pokroku, my sa vraciame do minulosti, aby sme z prameňa evanjelia čerpali porozumenie pre svoj život, aby sme z evanjelia čerpali plnosť života.

Ježiš nás chce povzbudiť v našej viere, dodať nám odvahu byť veriacimi aj dnes – dať nám odvahu nie byť pravdu o živote v duchu aj v dnešnom svete, napriek vedomiu, že svet tejto pravde nepraje. Ježišovo evanjelium nás tak stavia nielen oproti svetu, nestačí, aby sme sa ako malé stádo pred svetom uchránili: evanjelium nás okrem toho aj posielalo do sveta – pretože evanjelium nebolo vyslovené len pre nás, evanjelium zaznelo pre všetkých pre celý svet.

A tak sa ocitáme v dvojakej ťažkosti. Na jednej strane sa cítime osamelo a neisto voči svetu, na druhej strane nás evanjelium ešte aj vyzýva, posielalo, aby sme ho hlásali svetu. A to je pre mnohých z nás naozaj ťažká úloha, preto nám dobre padnú slová povzbudení: „Neboj sa malé stádo, lebo Otec sa rozhodol dať vám svoje kráľovstvo.“

Ježišove slová zazneli v dobe, kedy cirkev bola ešte menšia a svet bol voči nej ešte odmietavejší, ako je tomu dnes. Napriek tomu prví kresťania vedeli evanjelium nielen uchrániť oproti svetu, pred nepriazňou sveta. Okrem toho vedeli Ježišovu vec, kresťanstvo aj prinášať svetu – nie silou, mocou, ale Ježišovými prostriedkami – láskou, vzájomnými vzťahmi, vlastným príkladom, ktorý priťahoval aj ostatných. Dokázali tak naplniť Ježišovu požiadavku splnenia vôle Boha adresovanú tým, ktorí viac dostali a od ktorých sa vždy aj viac žiada.

Dokázali neveriacim - ľuďom, ktorí sa spoliehali len na veci, na materiálne hodnoty, svedčiť o tom, že dôležitejšie sú hodnoty ducha. Skutky apoštolov hovoria, že prví kresťania sa dokázali často zrieknuť aj svojho vlastníctva a mnohé mali spoločné. Nešlo pritom o prejav rojčenia, očakávania blízkeho

konca sveta, skôr o prejav bratského spoločenstva a o prejav dôvery v Boha, dôvery v duchovné hodnoty. Dôvery v Ježiša, ktorý svoje povzbudenie myslel vážne.

Lukáš Ježišovu výzvu k tomu, aby sme si robili poklady v nebi tlmočil nielen Izraelitom, ale všetkým - aj tzv. pohanom, príslušníkom iných národov. Prví kresťania po celej rímskej ríši dokázali žiť pre božie kráľovstvo tak presvedčivo, že svet ich výzve nemohol odolať a nakoniec jej aj podľahol. Kresťanstvo sa stalo po stáročia svetovým náboženstvom.

Ak počujeme, že vedeli si vzájomne pomáhať deliť sa navzájom, bola to nielen záležitosť majetku, ešte viac je výraz ich snahy myslieť spoločne. Usilovať sa o to, aby sme – povedané biblicky - sa stali jedným srdcom a jednou dušou. Aby sme sa naučili myslieť nielen na seba, ale aj na druhých, na celok, na všetkých. To je rovnako dôležité, ako zdôrazňovanie zásad.

Možno kríza dnešného sveta je krízou, ktorá nakoniec v nás uvoľní čistejšiu energiu, tie opravdivejšie pohnútky, aby tak mohlo vzniknúť naozaj jednotné ľudstvo.

Iste pri tom všetkom máme aj obavy, preto sú aj pre nás dôležité slová povzbudenia, aby sme neklesali na duchu, veď Boh je s nami, podobne ako bol s prvými kresťanmi. Až po tomto povzbudení nám evanjelium pripomína na záver našu zodpovednosť. Nám totiž Pán zveril svoje evanjelium, my sme tí, ktorým bolo mnoho dané. Sme teda aj tí, od ktorých sa bude veľa vyžadovať. Ak budeme vedieť počuť obe Ježišove výzvy spolu – povzbudenie i napomenutie k zodpovednosti, potom je nádej, že vyrastieme na zodpovedných kresťanov.

Viliam Arbet